

Попіл

Яків Щоголів

Я не дивуюся тому,
Юначе, силами багатий,
Що ти весіллю одному
Радів би віки слугувати;

На те в тобі і кров кипить,
На те твій вид здоров'ям дише,
У очах полум'я горить,
І сила грудями колише.

Але той бішений потік
Несе і радощі, і скруту,—
Так пий з його зцілющий сок
І геть розхлюпуй злу отруту.

Направ свій човен так, щоб він
Не в нетрі плинув по потоку,
А ніс тебе в раї долин,
У пристань тиху і глибоку...

І довго, довго човен біг,
Все між безоднями хитався,
Поки до пристані настиг
І вітром більш не колихався.

Там подорожній захотів
Зирнуть на кинуту країну,
Та і жахнувся: ряд годів
Поруйнував його родину.

Де ділись ті, що силу й міч,
Мов що нікчемне, розкидали;
Що ніч у день, а день у ніч,
Як божевільні, повертали?

Де ті, що шаною жили
І перед владою вклонялись;

Хіття до праці не несли
Й по горло в золоті купались?

Пропало все воно в гурті:
І шана, й влада, міч, і сила,
Без міри золото, та й ті,
Що всім безсумно володіли.

А хто жадав собі за смак
Згинати спину перед сильним,
Уже не в'ється, як черв'як,
Над його попелом могильним!